

kých a rytmických jevů. Tato činnost vyústila jednak v řadu studií o antické rytmizované próze, v nichž autor používal zjištěných rytmických zákonitostí k určení autorství zkoumaných děl (zvl. Platóna a Sallustia), jednak v učebnici řecké a římské metriky (1955). Františku Novotnému však nebyly cizí ani rozmanité další oblasti věd o antickém starověku. Psal i o helénistické poezii, o náboženství v antických státech, a k jeho nejpůsobivějším pracím obecně kulturního dosahu patří bezesporu dílko *Gymnasion* s podtitulem *Úvahy o řecké kultuře* (1922). Zabýval se i dějinami české klasické filologie, a to jednak ve verzi české (1919), jednak francouzské (1924), publikoval stať *Horatius v české vědě filologické* (1936) a za války pak povzbudivou studii *Antika v českém písemnictví* (1940). Celá řada Novotného stať vyšla v cizích jazycích; vedle latiny používal hlavně francouzštiny, méně němčiny.

Od začátku 50. let profesoru Novotnému jeho srdeční choroba stále méně dovoľovala pravidelnou návštěvu fakulty: své semináře však konal s neztenčeným úsilím ve svém bytě, a to i poté, co odešel v r. 1957 do důchodu. V jeho privatissimech jsme se dovídali nejen podrobnosti o konkrétních platónských problémech, jako o Novotného vnitřním hlubokém vztahu k Platónově světu idejí, o jeho interpretaci Platónova mýtu o Atlantidě, ale i o Novotného pozitivním vztahu k myšlenkám Pražského lingvistického kroužku nebo o jeho nepublikovaných materiálech z okruhu vojenského slangu rakousko – uherské monarchie. A byli jsme občas hoštěni zubrovkou z Bělověžského pralesa, neboť jeho druhá manželka pocházela z ruské emigrantské rodiny.

Profesor Novotný odešel za svým milovaným Platónem na podzim r. 1964, a jak pravil ve svém nekrologu Karel Janáček, „profesoru Novotnému se podařilo to, o čem psal ve své knížce *Gymnasion*: došel své fyzis, dokonalosti, stal se tím, co potenciálně byl“.

A. BARTONĚK

Vzpomínka na doc. Zdeňka Hadaše

V červnu tohoto roku tomu bylo už 25 let, co nás opustil ve věku nedožitých 70 let náš kolega docent Zdeněk Hadaš. Myslím, že je mnoho lidí, kteří ho znali a vzpomínají na něho jako na váženého a sympatického kolegu, spolehlivého přítele i výborného kolegu, spolehlivého přítele i výborného učitele. Sám vzpomínám na naše první setkání na letních kurzech pro učitele tělesné výchovy, kdy já, nezkušený začátečník, jsem s obdivem vzhlížel na staršího a zkušenějšího kolegu, který svými schopnostmi, šarmem a přátelským vztahem ke všem účastníkům dokázal snadno vytvořit dobrou náladu a přátelské ovzduší celé společnosti. Rozuměl hudbě, hrál na řadu nástrojů, dobře zpíval a znal nepřehornou zásobu českých, moravských, slováckých i slovenských lidových písní, takže v jeho společnosti bylo vždycky veselo a příjemně.

Velkou pozornost věnoval i přírodě, zajímal se zvláště o rostliny, a organizoval proto i zájezdy větších skupin přátel a zájemců o „kyticčky“ do pozoruhodných lokalit, zvláště na Slovensko, na Malou Fatru a Vysoké i Nízke Tatry.

Proto se také po příchodu na Pedagogickou fakultu MU mimo jiné věnoval i letním kurzům pro pobyt v přírodě, přispěl k zavádění nových forem náplně těchto kurzů, začal v nich pěstovat mimo pěší turistiku i cykloturistiku a vodní turistiku.

Když bylo třeba, vždycky rád a ochotně poradil a pomohl v nesnázích jak studentům, tak i kolegům, a proto snad není člověka, který by na něho nevzpomínal v dobrém.

J. PAVLÍČEK

